

Стефан ми страшен хайдутин,
дошъл на майка на гости.
Мама си Караджа прегръща
и дребни сълзи поронва,
и си на Стефан думаше:
– Стефане, синко Караджа,
не ти ли, Стефане, додея,
този ми пусти хайдутлук.
Ела си, синко, във къщи,
купи си рало, волове,
черни угари да ореш,
бяла пшеница да сееш,
стара си майка да храниш.
Стефан майка си послуша,
продаде пушка бойлия,
още и сабя френгия.
Купи си рало, волове,
заора поле широко,
та се Караджа провикна,
хайдушка песен да пее.
По пътя потеря вървеше
и си при Караджа отиде
та на Караджа думаше:
– Де се е чуло, видяло,
Караджа страшен войвода,
да оре поле широко,
да сее бяла пшеница.
Стефан потеря думаше:
– Сам си е Караджа пред вази.
Потеря тежка, султанска,
просегна в скъпи дисаги,
извади въже ленено,
и си на Караджа думаше: